

[Indenrigsministeren.]

det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen ikke afskaffer Begrebet mindstbemidlede Familier.

Jeg tror imidlertid ikke, at den foreslaaede Udvej er god. Jeg tror, at den vil sætte mere Skel end det, som er indeholdt i Lovforslaget. Jeg tror, det vilde være yderst uheldigt, om man inden for samme Kompleks havde to forskellige Huslejeniveauer, saadan at den ene Families Børn kunde sige til den andens: „I hører til de lavere betalende, vi hører til de højere betalende“. Det vilde slide alt for meget paa disse Mennesker.

Jeg har endnu nogle enkelte Bemærkninger at gøre til visse af de af det kommunistiske Mindretal stillede Ændringsforslag, idet jeg i øvrigt stort set kan henholde mig til det, som allerede er sagt af forskellige Ordførere, navnlig det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen.

Jeg vil som det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen mene, at det vilde være højst betænkeligt at nedsætte et Nævn, som skulde kunne afgøre, i hvilke Tilfælde Kommunerne skulde garantere for de Laan, som skulde optages til Byggeri. Naar Staten gaar med til at yde disse Laan uden at have et særlig indgaaende Kendskab til Byggeriets hele Virksomhed, hænger det sammen med, at Kommunen garanterer og gennem denne sin Garanti faktisk siger god for den Virksomhed, som der er Tale om her. Men dette vilde falde fuldkommen bort, hvis det var saadan, at et Nævn eller Indenrigsministeriet kunde komme og sige, at nu skal Kommunen garantere.

Det forekommer mig heller ikke særlig velbetænk, hvad der staar i Ændringsforslag Nr. 13, Stk. 1, hvor man siger, at Laanet — altsaa til en enkelt Byggevirksomhed — kan gøres betinget af, at denne enkelte Byggevirksomhed opfører og indretter de nødvendige Institutioner til Børneforsorg, Centralvaskeri, Badeindretninger og Forsamlingslokaler til hele Kvarterets Behov. Det er dog vist en lidt for tung Last at lægge paa en enkelt Ejendom i et Kvarter, hvor der maaske findes en lang Række saadanne.

Saa er der Spørgsmaalet, hvordan Udstyret i Ejendommene skal være. Der nævnte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne en ret lang Række Ting, som jeg vel skal bekende, det vilde være rart at have, og som jeg ogsaa mener, man efterhaanden som det bliver muligt at skaffe dem, maa søge at faa indført i disse Ejendomme; men det vilde være meget uprak-

tisk at gennemføre en Lovbestemmelse, om hvilken man ved selve Gennemførelsen maatte sige, at den lader sig ikke praktisere, alene fordi de Midler, den vil kræve, ikke er for Haanden. Derfor synes jeg ærlig talt, at det ærede Medlem godt kunde have nøjedes med Udvalgets Udtalelse om, at man ønskede disse Ting, og mit Tilsagn om, at Ministeriet i videst muligt Omfang vilde imødekomme dette Udvalgets Ønske. Det maa blive et administrativt Anliggende. Det egner sig ikke til at sættes op i Paragraffer.

Med Hensyn til de selvejende Byggevirksomheder, som skal komme op paa 100 pCt., har det ærede Medlem Kr. Kristen Amby og det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen saa udførligt imødegaaet Forslaget herom, at jeg kun behøver at sige, at jeg slutter mig ganske til de Betragtninger, som de har gjort gældende. Det er nu engang saadan, at det ikke er helt ved Siden af, at de Mennesker, som skal skaffe sig en Garanti, det være sig af den ene eller den anden Art, i hvert Fald kommer til at betale en Smule derfor, og jeg tør vel hævde, at der næppe findes mange Mennesker, som ikke paa den ene eller anden Maade kunde skaffe sig det Minimum, der her er Tale om, og som i Regelen vil blive 3 pCt.

Videre er der Spørgsmaalet om Lejernes Repræsentation i Bestyrelsen for et Boligselskab o. s. v. Jeg vil ikke her sige, at saadant ikke kan være rimeligt, men det maa dog være saadan, at det bestemmes i det enkelte Tilfælde ud fra de særlige Ønsker, som maatte foreligge.

Spørgsmaalet, om man skal kalde en Familie med 2 eller 3 Børn for børnerig, kan naturligvis drøftes; jeg mener for øvrigt, at hverken Familier med 2 eller med 3 Børn kan siges at være børnerige, men det er strengt taget heller ikke det, der her er Spørgsmaal om. Spørgsmaalet er, i hvilke Tilfælde der skal ydes Tilskud til Huslejen. Og dér finder jeg, at man vel til sin Tid kan tage Spørgsmaalet op, om man skal give Tilskud til 2 Børns Familier, men saa længe man ikke kan klare Lejlighedsbehovet til 3 Børns Familier, saa længe er det andet ikke aktuelt.

Med Hensyn til, hvor mange Mennesker der bor i en Lejlighed, er jeg enig med Udvalgsflertallet i, at man maa tilstræbe en Ordning, hvorefter der kun er 2 Personer pr. Værelse. Men ogsaa her kommer man til at tage Tiden i Betragtning; saa længe Forholdene er, som de er, lader det sig næppe praktisere.

Der stilles videre Forslag om, at der til